

Bilag.

Foreningen for Naturfredning.

København, den 14. Oktober 1922.

Forslag til Ændringer i Naturfredningsloven.

Idet Foreningen for Naturfredning med Glæde hilser det forelagte Forslag om *Ændringer i Naturfredningsloven*, formener Foreningen, at Tidspunktet er inde til Nedsættelse af et Udvalg, der nærmere kan drøfte Lovens Virkninger og fremkomme med eventuelle Forslag. — I Hovedsagen har Naturfredningsforeningen den Erfaring, at Loven i de forløbne Aar i det store og hele har gjort udmærket Gavn, men det har vist sig, at der er adskillige Punkter i Loven, som absolut trænger til Ændringer. — Vi skal her blot tillade os at fremhæve følgende:

Publikums Adgang til Skovene.

§ 1. Her burde tilføjes: *Al Fredskov betragtes som aaben for Publikum*, dog at enhver Skovejer hos det stedlige Nævn kan søge sin Skov — eller Dele af den — spærret for Publikum, naar særlige Grunde taler derfor.

§ 1, 3die Stykke. Angaaende Erstatning indføres her Reglerne i § 21 c.

§ 2. Justitsministeriet burde bemyndiges til ikke at være bundet til altid at vælge en af Amtets Dommere (som Formand i Nævnene), men ogsaa at kunne vælge en stedlig Jurist, som skønnes særlig skikket til at beklæde Dommerhvervet i Naturfredningssager.

Justitsministeriet burde bemyndiges til at tilkendegive Nævnene, at ifølge Loven er det Nævnens Pligt at træde i Funktion, ganske uanset, om der fremkommer Begæring derom fra anden Side.

§ 11, 2det Stykke (vore Erfaringer fra Afgørelsen i Sagen: Den midtsjællandske Jernbane). Det er absolut uomgængelig nødvendigt, at Regelen i § 14, 2det Stykke, jfr. § 11, 2det Stykke, forandres derhen, at Kendelser, der gaar ud paa, at intet skal foretages, kan appelleres ogsaa af andre end Justitsministeren til Overfredningsnævnet, og at der i det hele taget i Loven træffes klare Bestemmelser om, hvilke Personer og hvilke Institutioner der har Ret til at appellere Kendelser. (Vi formener, at man er enig om dette fra alle Sider!).

§ 21. *Vedrørende Adgang til Strandbredden* fremgaar det — kort udtrykt — af denne Paragraf, at naar Krav om Færdselsret paa en for Plantevækst blottet Strandbred rejses af visse Institutioner, er Nævnet pligtigt at behandle Sagen, og at Erstatning kun kan tilkendes for bestemt paaviselig Skade m. m. — Dette er i de svundne Aar overalt i hele Landet opfattet og praktiseret saaledes: at der er fri Færdselsret, selv om Sagen ikke har været indbragt for Nævnet, og der har aldrig vist sig nogen som helst Ulempe ved, at Folk har forstaaet det saadan. Der er derfor ingen Grund til ikke at forandre denne Paragraf derhen: at der er fri Færdsel paa de nævnte Strandbredder, dog at der maa gives Ejeren Ret til indenfor en vis Frist at fremkomme med motiveret Begæring til Nævnet om ved Kendelse at indskrænke Færdselsretten paa hans Strandbred, naar særlige Grunde taler derfor.